

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 5

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 5 ianuarie 2001

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 224 din 16 noiembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 98 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, cu modificările și completările ulterioare	1-3	Decizia nr. 259 din 5 decembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997 privind regimul accizelor și al altor impozite indirecte, cu modificările ulterioare	10-11
Decizia nr. 239 din 21 noiembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 2 din Legea nr. 42/1990 pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, republicată.....	3-5	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 240 din 21 noiembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, poziția 7 din anexă, și a prevederilor art. 23 alin. (1) teza finală din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată	5-7	1.363/2000. — Hotărâre privind modificarea și completarea Normelor metodologice pentru aplicarea Legii petrolului nr. 134/1995, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.265/1996	12-13
Decizia nr. 256 din 5 decembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 din Codul penal.....	8-10	1.364/2000. — Hotărâre privind trecerea unor imobile din domeniul public al statului și din administrarea Muzeului Civilizației Populare Tradiționale „Astra” Sibiu în domeniul public al județului Sibiu și în administrarea Bibliotecii Județene „Astra” Sibiu.....	13-14
		DECIZII ALE CONSILIULUI CONCURRENTEI	
		Decizia nr. 474/2000 cu privire la concentrarea economică AB Volvo/Renault Vehicules Industriels — S.A.	14-15
		Decizia nr. 475/2000 cu privire la concentrarea economică Gaad Invest International — S.R.L./Sârme și Cabluri Hârșova	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 224

din 16 noiembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 98 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, cu modificările și completările ulterioare

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător

Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Gabriela Ghiță — procuror
Mihai Paul Cotta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 98 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Nicolae Bobâlcă în Dosarul nr. 1.280/C/2000 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, precum și a Administrației Financiare Reșița, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ridicate, deoarece stabilirea duratei termenului de prescripție este o materie care intră în competența deplină a legiuitorului. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 aprilie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.280/C/2000, **Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 98 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 108/1996**, excepție ridicată de Nicolae Bobâlcă într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea recursului declarat de autorul excepției împotriva deciziei civile prin care s-a admis apelul Administrației Financiare Reșița.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 98 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece, „conform principiului constituțional al egalității, termenul de prescripție a răspunderii penale de 3 ani, reglementat de art. 122 lit. e) din Codul penal, nu poate fi egal cu termenul de prescripție a răspunderii contravenționale reglementat de lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996“. Totodată se consideră că termenul de prescripție a răspunderii contravenționale „nu poate fi mai mare decât termenul de prescripție a executării sancțiunilor cu caracter administrativ, prevăzute în art. 18 și 91 din Codul penal, care, potrivit art. 126 alin. 2 din același cod, este de un an“.

Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă, exprimându-și opinia, consideră că excepția este neîntemeiată. Pentru ca un text de lege să fie neconstituțional el trebuie să contravină unor norme și principii cuprinse în Constituție. Or, prin ordonanța criticată, care reglementează modul de executare a creanțelor bugetare, fiind un act normativ cu caracter general, cu aplicabilitate în domeniul administrativ, nu se face nici o distincție de natură să creze un regim discriminatoriu.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate a reglementărilor prevăzute la art. 98 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 este neîntemeiată. Autorul excepției a asociat în mod greșit termenul de prescripție de 3 ani privind dreptul de a cere executarea silită a amenzii, prevăzut în ordonanță, cu termenul de prescripție de 3 ani pentru stabilirea răspunderii penale, acestea fiind probleme juridice distincte, cuprinse în

reglementări diferite. Pentru aceste motive, apreciază Guvernul, prevederile criticate nu au nici o legătură, sub aspectul controlului de constituționalitate, cu principiul egalității în drepturi prevăzut la art. 16 alin. (1) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Analizând încheierea de sesizare, precum și susținerile formulate în dosarul cauzei de autorul excepției, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate ridicate îl constituie prevederile art. 98 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, cu modificările și completările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 31 ianuarie 1996, prevederi care au următorul conținut: *„Dreptul de a cere executarea silită a creanțelor bugetare se prescrie după cum urmează: [...] b) în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului de a cere executarea silită pentru creanțele bugetare provenind din amenzi ori reprezentând alte creanțe bugetare decât cele prevăzute la lit. a), precum și pentru majorările de întârziere aferente.“*

Autorul excepției susține că această prevedere legală contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări“*, deoarece „termenul de prescripție a răspunderii penale reglementat de art. 122 lit. e) din Codul penal nu poate fi egal cu termenul de prescripție a răspunderii contravenționale reglementat de lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996“.

Examinând susținerea, Curtea constată că problema care în esență constituie fondul cauzei este aceea de a se stabili dacă termenul de prescripție de 3 ani a dreptului de a cere executarea silită a creanțelor bugetare și data de la care începe să curgă acest termen, prevăzut la art. 98 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, este sau nu în conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție. Referitor la aceste dispoziții din Legea fundamentală Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 49 din 10 martie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 23 aprilie 1998, că principiul egalității în drepturi nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit.

Prin dispozițiile legale criticate legiuitorul a stabilit termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a creanțelor bugetare, precum și data nașterii termenului, fără ca prin aceasta să contravină principiului constituțional al egalității în drepturi, deoarece exercitarea acestor prerogative de către autoritatea legiuitoare nu aduce atingere nici unuia dintre criteriile egalității în drepturi.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 98 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Nicolae Bobâlcă în Dosarul nr. 1.280/C/2000 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 239

din 21 noiembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 2 din Legea nr. 42/1990 pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, republicată

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 2 din Legea nr. 42/1990 pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, republicată, excepție ridicată de Secretariatul General al Guvernului în Dosarul nr. 1.432/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal a răspuns Paula Ciobotaru, lipsind Secretariatul General al Guvernului și Guvernul României, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Cauza fiind în stare de judecată, partea prezentă pune concluzii de respingere a excepției. Se apreciază că textul de lege criticat de autorul excepției este constituțional, deoarece are ca scop recunoașterea meritelor celor care au participat la victoria Revoluției române din decembrie 1989.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției ridicate, deoarece Secretariatul General al Guvernului este o instituție bugetară și nicidecum o unitate cu capital integral de stat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 aprilie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.432/2000, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 2 din Legea nr. 42/1990 pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, republicată**, excepție ridicată de Secretariatul General al Guvernului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 10 din Legea nr. 42/1990 nu se pot întemeia „nici pe principiile stabilite de art. 16 din Constituție și nici pe cele ale art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, deoarece prin conținutul alineatului 2 el se îndepărtează de acestea“. Se consideră, de asemenea, că este „inadmisibilă includerea în sfera dreptului muncii a unei diferențieri între cetățenii români, în ceea ce privește protecția raportului juridic de muncă. În caz contrar, s-ar ajunge la o aplicare partinică atunci când un angajator, unitate cu capital de stat, este obligat să facă aplicarea prevederilor art. 130 alin. 1 lit. a) din Codul muncii“. Totodată se afirmă că prin dispoziția legală criticată, care face parte din Legea nr. 93/1992, lege ordinară, au fost modificate dispozițiile cuprinse într-o lege organică, așa cum este Codul muncii, contravenindu-se astfel prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituție. În continuare se susține că, deși dreptul la muncă este consacrat de art. 38 din Constituție și de art. 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, drept care stă la baza unui raport juridic de muncă, nu trebuie ca la încetarea acestuia „angajatorul să fie ținut de aplicarea unor criterii de ordin social-politic ori de altă natură, care nu au nimic comun cu criteriile care au stat la baza încadrării în muncă a persoanelor ori la aprecierea competenței lor profesionale“. Se mai arată că „menționarea într-un contract de muncă a unei clauze legale cum este aceea stabilită de art. 10 din Legea nr. 42/1990, în sensul unei superprotecții a dreptului la

muncă, conduce în mod vădit la restrângerea garanțiilor aceluiași drept la muncă al celorlalți salariați membri ai colectivului în care își desfășoară activitatea, însă al căror contract de muncă nu conține o astfel de clauză care să-i protejeze atunci când angajatorul este în situația de a face aplicarea prevederilor art. 130 alin. (1) lit. a) din Codul muncii". În finalul motivării se susține că dispoziția legală criticată a fost redactată printr-o îndepărtare evidentă de la principiile constituționale, precum și ale normelor internaționale în domeniul relațiilor de muncă, ce consacră egalitatea cetățenilor în fața legii, dar și o protecție a legii față de aceștia, realizată în mod egal. Constituția României, Codul muncii și Legea nr. 1/1991 referitoare la protecția socială a șomerilor și reintegrarea lor profesională asigură protecție tuturor cetățenilor în ceea ce privește raportul lor de muncă, spre deosebire de caracterul partinic al prevederilor art. 10 alin. 2 din Legea nr. 42/1990.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este nefondată, deoarece „prin art. 10 alin. 2 din Legea nr. 42/1990 nu s-a inclus o diferențiere între cetățenii români, în ceea ce privește protecția raportului juridic de muncă, ci includerea unei norme juridice care are menirea să protejeze raporturile de muncă ale persoanelor care au contribuit la victoria Revoluției din 1989, împotriva unor eventuale măsuri abuzive din partea conducerilor unităților economice cu capital de stat, contractul de muncă al acestor persoane putând fi desfăcut numai pentru motive imputabile acestora“.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată pentru următoarele considerente: în raport cu dispozițiile art. 16, 20 și 38 din Constituție și cu cele ale art. 7 și 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului prevederile art. 10 alin. 2 din Legea nr. 42/1990, republicată, sunt neconstituționale, deoarece cetățenii români sunt egali în exercitarea dreptului la muncă, iar „nașterea, modificarea sau încetarea raportului lor de muncă nu poate fi condiționată preferențial pe alte criterii decât cele de competență profesională“. Dispozițiile legale criticate constituie o măsură de protecție a unor categorii de persoane, care „încalcă însă dispozițiile art. 16 alin. (1) și art. 38 din Constituția României și restrânge capacitatea juridică a angajatorului în ceea ce privește măsurile legale pe care este obligat să le adopte pentru buna desfășurare a activității sale atunci când trebuie să facă aplicarea art. 130 alin. (1) lit. a) din Codul muncii. Într-adevăr, Legea nr. 10/1972, respectiv Codul muncii, în art. 146, stabilește anumite situații obiective în care contractul de muncă al personalului încadrat este protejat, dar aceste dispoziții sunt în perfectă concordanță cu normele internaționale privind protecția muncii, stabilitatea în muncă, precum și cu principiile Constituției, ceea ce nu realizează însă art. 10 alin. 2 din Legea nr. 42/1990“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 10 alin. 2 din Legea nr. 42/1990 pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 23 august 1996, având următorul cuprins: *„Contractul de muncă al luptătorilor pentru victoria Revoluției române din decembrie 1989, încadrați în unități cu capital integral de stat, nu poate fi desfăcut decât pentru motive imputabile lor.“*

1. Autorul excepției susține că aceste reglementări contravin principiului egalității în drepturi prevăzut la art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia: *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări“* și, pe cale de consecință, dispozițiilor art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, în care se prevede că: *„Toți oamenii sunt egali în fața legii și au dreptul fără deosebire la o protecție egală a legii. Toți oamenii au dreptul la o protecție egală împotriva oricărei discriminări care ar încălca prezenta declarație și împotriva oricărei provocări la o astfel de discriminare.“*

Examinând această susținere, Curtea observă că prin dispozițiile legale criticate nu se instituie nici un privilegiu și nici o discriminare. Eroii-martiri, răniții și luptătorii pentru victoria Revoluției din decembrie 1989 se află într-o situație diferită în comparație cu celelalte categorii de salariați. Or, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 256 din 17 iunie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 2 aprilie 1998, s-a statuat că principiul egalității nu se opune ca o lege să stabilească reguli diferite în raport cu persoane care se află în situații diferite. Sub acest aspect măsura legală de protecție a salariaților încadrați în unitățile cu capital integral de stat, salariați care au calitatea de urmași ai eroilor-martiri, răniți, precum și de luptători pentru victoria Revoluției române din decembrie 1989, este justificată tocmai de situația deosebită în care se află aceștia, ca urmare a recunoașterii meritelor celor care și-au jertfit viața ori și-au pierdut total sau în parte capacitatea de muncă pentru instaurarea actualului sistem democratic al țării. De altfel, este de reținut și faptul că această protecție funcționează doar în cazul desfacerii contractului de muncă pentru motive neimputabile celor aparținând categoriei de salariați menționate.

2. Un alt motiv de neconstituționalitate invocat de autorul excepției este acela că, potrivit susținerilor sale, prin dispoziția legală criticată, care „este cuprinsă într-o lege adoptată ca lege ordinară, a fost modificat Codul muncii, deci o lege organică“. În acest mod se consideră că au fost încălcate dispozițiile constituționale ale art. 72 alin. (3) lit. l), care prevăd că *„Prin lege organică se reglementează: [...]*

) regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele și protecția socială;“.

Analizând această critică, Curtea constată că este neîntemeiată. Prevederile art. 10 alin. 2 din Legea nr. 42/1990, republicată, nu au ca obiect reglementarea regimului general privind raporturile de muncă, ci instituirea unei interdicții pentru unitățile cu capital integral de stat în cazul desfacerii contractului de muncă unor salariați

aparținând unei categorii determinate. Totodată aceste prevederi aparțin unei legi care are ca scop cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora,

răniților și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989.

De aceea în cauză nu sunt aplicabile dispozițiile art. 72 alin. (3) lit. l) din Constituție.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 2 din Legea nr. 42/1990 pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, republicată, excepție ridicată de Secretariatul General al Guvernului în Dosarul nr. 1.432/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 240 din 21 noiembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, poziția 7 din anexă, și a prevederilor art. 23 alin. (1) teza finală din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, poziția 7 din anexă, și a prevederilor art. 23 alin. (1) teza finală din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, excepție ridicată de Spitalul clinic „Caritas” din București în Dosarul nr. 1.470/1999 al Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 14 noiembrie 2000 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 21 noiembrie 2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 februarie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.470/1999, **Curtea de Apel București — Secția de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 alin. (1) teza finală din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată**, excepție ridicată de Spitalul clinic „Caritas” din București într-o cauză având ca obiect constatarea nulității absolute a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 și a poziției 7 din anexa la această ordonanță.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 23 alin. (1) teza finală — „[...] de care depinde soluționarea cauzei” — din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale adaugă dispozițiilor constituționale ale art. 144 lit. c) și „s-ar impune o decizie de interpretare a Curții Constituționale, în sensul că excepția de neconstituționalitate este admisibilă și dacă este vorba de texte care vizează litigii viitoare în care partea ar urma să intre, inclusiv pe rolul Curții Constituționale”.

În ceea ce privește neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 se arată că aceasta este emisă cu încălcarea art. 114 alin. (4) din Constituție, deoarece dispozițiile sale nu se încadrează în noțiunea „cazuri excepționale”, prevăzută de textul constituțional. Se

apreciază că sintagma „cazuri excepționale” „vizează aspecte care ies din regulă, situații ieșite din comun și care pun țara, implicit Guvernul ei, în situația de a adopta măsuri de ordin administrativ, cu efecte însă similare legilor, tocmai pentru a întâmpina producerea unor «rele» și mai mari”, iar reglementarea reparațiilor pentru daunele cauzate prin decretul de naționalizare a instituțiilor sanitare particulare nu se încadrează în sfera „cazurilor excepționale”. Se mai arată că ordonanța de urgență criticată conține reglementări privind regimul juridic al proprietății, care este rezervat, potrivit art. 72 alin. (3) lit. k) din Constituție, legii organice, încalcându-se astfel și aceste prevederi constituționale. Pe de altă parte, autorul excepției consideră că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999, respectiv poziția 7 din anexa la ordonanță, prin care se transmit în proprietate privată bunuri imobile aparținând Spitalului clinic „Caritas”, conduc la desființarea acestui serviciu public, cu consecința încălcării „principiului statului social, dreptului la muncă, încălcarea dreptului la un nivel de trai decent și la ocrotirea sănătății, încălcarea dreptului la învățătură, încălcarea principiului egalității și nediscriminării, încălcarea principiului interesului național”.

Curtea de Apel București — Secția de contencios administrativ, exprimându-și opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 alin. (1) teza finală din Legea nr. 47/1992, republicată, apreciază că „dispoziția legală contestată este neconstituțională numai în măsura în care nu este interpretată ca fiind o condiție intrinsecă a noțiunii de «excepție», ca mijloc de apărare recunoscut părților pentru ocrotirea drepturilor lor subiective”. Se mai arată că „Prin raportarea noțiunii de cauză la cererea de chemare în judecată instanța apreciază că dispoziția art. 23 alin. (1) teza finală din Legea nr. 47/1992, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că excepția de neconstituționalitate se poate ridica numai cu privire la cauzele cererilor formulate de părți în fața instanțelor judecătorești”, adică cu privire la „temeiul juridic al acestor cereri în înțelesul restrâns de texte de lege, pe care părțile își fundamentează drepturile invocate în justificarea pretențiilor lor, temeiuri puse în discuția acestora și reținute ca atare de instanțele judecătorești”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că, potrivit art. 114 alin. (4) din Constituție, în cazuri excepționale Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență care intră în vigoare după depunerea lor spre aprobare la Parlament, iar limitarea referitoare la domeniul de reglementare privește doar ordonanțele ce se emit în baza unei legi speciale de abilitare. Se menționează că prin Decizia Curții Constituționale nr. 34 din 17 februarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 25 februarie 1998, s-a statuat că ordonanțe de urgență pot fi emise în orice domenii, dacă este îndeplinită condiția existenței unor situații excepționale. Se mai arată că în situații similare, fiind sesizată cu excepții de neconstituționalitate privind ordonanțe de urgență care

reglementează în domenii rezervate legii organice, Curtea Constituțională a constatat că nu este legal sesizată, întrucât „excepția de neconstituționalitate nu poate forma obiectul unei acțiuni directe adresate instanțelor judecătorești sau Curții Constituționale. Procedural o asemenea acțiune este inadmisibilă”. Se citează în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 92 din 25 iunie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 285 din 3 august 1998. Cu privire la susținerea referitoare la neconstituționalitatea art. 23 alin. (1) teza finală din Legea nr. 47/1992, republicată, se apreciază că aceste dispoziții nu contravin nici unui principiu sau text constituțional, ci ele precizează condițiile și cazurile în care poate fi ridicată excepția de neconstituționalitate a unei legi sau ordonanțe ori a unei prevederi dintr-o lege sau ordonanță.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Din conținutul Încheierii de sesizare din data de 20 martie 2000, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția de contencios administrativ în Dosarul nr. 1.470/1999, Curtea reține că în fața instanței de judecată, la data de 25 ianuarie 2000, Spitalul clinic „Caritas”, prin reprezentantul său, a ridicat excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999, punctul 7 din anexă, cu susținerea că aceasta a fost emisă cu încălcarea art. 114 alin. (4) și a art. 72 alin. (3) lit. k) din Constituție. Excepția a fost reiterată la termenul de judecată din 29 februarie 2000, când a fost ridicată și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 alin. (1) teza finală — „*de care depinde soluționarea cauzei*” — din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată. Această din urmă excepție a fost ridicată, deoarece Guvernul României, în calitate de pârât, a formulat concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 „ca inadmisibilă, conform art. 26 alin. (3) raportat la art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992”.

Curtea de Apel București — Secția de contencios administrativ, analizând conținutul cererilor formulate de către reprezentantul Spitalului clinic „Caritas”, a constatat că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (1) teza finală din Legea nr. 47/1992, republicată, este întemeiată și, având caracter prejudicial asupra excepției privind Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999, prin Încheierea din 20 martie 2000 sesizează Curtea Constituțională doar cu soluționarea acestei din urmă excepții.

Față de împrejurarea că excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 a fost ridicată de reprezentantul Spitalului clinic „Caritas” la termenul de judecată din 25 ianuarie 2000 și reiterată la

termenul de judecată din 29 februarie 2000, prin prezenta decizie Curtea Constituțională urmează să se pronunțe și cu privire la constituționalitatea acestor dispoziții, deși prin Încheierea de sesizare din 20 martie 2000 nu a fost investită și cu această excepție. Aceasta deoarece, potrivit art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, *„Excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată“*. Din acest text rezultă că autor al excepției de neconstituționalitate este partea care a ridicat-o, astfel încât instanța nu poate, prin încheierea de sesizare, să o modifice. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale (de exemplu, Decizia nr. 604 din 9 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 2 aprilie 1998).

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 23 alin. (1) teza finală din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 187 din 7 august 1997, articol care prevede: *„Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei“*, precum și dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, poziția 7 din anexă.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că aceasta este inadmisibilă și, în consecință, urmează să fie respinsă.

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională *„hotărăște asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor“*, iar potrivit art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, *„Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei“*.

Așadar, în cadrul controlului ulterior de constituționalitate, prevăzut la art. 144 lit. c) din Constituție, instanța de contencios constituțional poate fi legal sesizată în vederea declanșării controlului numai pe calea excepției de

neconstituționalitate invocate într-un litigiu pendinte la o instanță de judecată și numai dacă soluționarea aceluși litigiu depinde de legea sau ordonanța ori dispoziția dintr-o lege sau dintr-o ordonanță criticată ca neconstituțională.

În cauza de față însă autorul excepției a introdus în fața Curții de Apel București o acțiune prin care solicită să se constate „nulitatea absolută a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83 din 8 iunie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 10 iunie 1999, poziția 7 din anexa la respectiva ordonanță, prin faptul că încalcă principiile constituționale, fiind vorba de o ordonanță cu caracter individual“. Or, așa cum s-a arătat, potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, excepția de neconstituționalitate nu poate forma obiectul unei acțiuni directe adresate instanțelor judecătorești sau Curții Constituționale, procedural o asemenea acțiune fiind inadmisibilă. În acest sens a statuat Curtea Constituțională prin mai multe decizii (de exemplu, Decizia nr. 92 din 25 iunie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 285 din 3 august 1998).

Curtea constată, de asemenea, că este inadmisibilă solicitarea de a se pronunța de către Curtea Constituțională o decizie de interpretare a dispozițiilor art. 23 alin. (3) teza finală — *„[...] de care depinde soluționarea cauzei“* — din Legea nr. 47/1992, republicată, în sensul de a se crea posibilitatea ridicării excepției de neconstituționalitate „a unor prevederi care nu sunt incidente în cauze din fața instanței judecătorești, dar pot deveni incidente în litigiul propriu-zis de contencios constituțional, dedus Curții Constituționale“.

Potrivit competenței sale, astfel cum rezultă din prevederile art. 2 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 47/1992, republicată, *„Curtea Constituțională nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțelesului său contrar Constituției“*. Și sub acest aspect există jurisprudență a Curții Constituționale (de exemplu, Decizia nr. 56 din 14 mai 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 139 din 4 iulie 1996; Decizia nr. 160 din 10 noiembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 9 decembrie 1998).

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, poziția 7 din anexă, și a prevederilor art. 23 alin. (1) teza finală din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, excepție ridicată de Spitalul clinic „Caritas“ în Dosarul nr. 1.470/1999 al Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 256

din 5 decembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 din Codul penal

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 din Codul penal, excepție ridicată de Alexandru Mic în Dosarul nr. 3.220/1999 al Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă avocat Gheorghe Bădică, pentru autorul excepției, lipsind Regionala Căi Ferate Cluj, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia și constatarea neconstituționalității dispozițiilor art. 147 din Codul penal în raport cu prevederile art. 72 alin. (3) lit. f) și i), precum și cu cele ale art. 134 alin. (1) din Constituție. Se susține că termenii *funcționar* și *funcționar public*, definiți prin textul de lege criticat, au un alt înțeles decât cel avut în vedere de legiuitor în anul 1968, când nu mai existau societăți comerciale, economie de piață sau funcționari publici, iar toate raporturile de muncă erau reglementate prin contract. Pentru aplicarea legii penale, la acea dată s-au introdus în Codul penal dispozițiile art. 147. Se mai susține că Statutul funcționarilor publici „nu este conținut de o singură lege”, ci reprezintă un ansamblu de norme ce reglementează drepturile, obligațiile, precum și răspunderea acestora. Or, Codul penal nu poate fi considerat ca făcând parte din acest statut al funcționarilor publici. Se mai arată că din anul 1992 în România există economie de piață (piața de capital, de mărfuri și piața muncii), iar în cadrul pieței muncii, și anume al raporturilor individuale, intră mai multe categorii de relații de muncă, printre care se află și cele ale funcționarilor publici care au un statut propriu. În înțelesul Codului penal (art. 147) funcționarul public nu are nici un fel de statut, deoarece, potrivit acestei definiții, orice persoană care primește un salariu este considerată „funcționar public”. Textul art. 147 din Codul penal este, prin urmare, în vădită contradicție cu dispozițiile art. 134 din Constituție, deoarece instituie o altă definire a funcționarului public, diferită de cea avută în vedere de prevederile Legii fundamentale. Acest termen definit de legea penală în textul de lege criticat devine astfel o instituție a Codului penal. Se mai consideră că art. 147 din Codul penal este contrar Constituției încă din anul 1991, dar din considerente de oportunitate acesta nu a fost încă abrogat. Aceste considerente nu se mai justifică însă începând din anul 1999, când legislația a fost completată cu Legea privind Statutul funcționarilor publici. Se apreciază că jurisprudența Curții Constituționale s-a referit la alte aspecte decât cele care rezultă din motivarea excepției în prezenta cauză.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că fundamentarea excepției de neconstituționalitate pe prevederile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, lege organică, este neconcludentă, deoarece și Codul penal

este, de asemenea, o lege organică, astfel încât prevederile constituționale referitoare la obligativitatea adoptării prin lege organică a Statutului funcționarilor publici nu sunt încălcate de dispozițiile art. 147 din Codul penal. Pe de altă parte, aceste dispoziții derogă de la legea funcționarilor publici, întrucât la art. 140 din Codul penal se prevede că, ori de câte ori legea penală folosește termenii cuprinși în titlul VIII din Codul penal, înțelesul acestora este cel din aceste articole. Se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 192/2000. Instituția funcționarilor publici din legea penală este omonimă doar cu cea din dreptul administrativ, dar nu are același înțeles cu aceasta. Se mai face referire la Decizia nr. 130/1994, rămasă definitivă prin Decizia nr. 28/1995, precum și la Decizia nr. 81/1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 76/1997, prin care Curtea Constituțională a stabilit că noțiunile *funcționar public* și *funcționar* sunt de domeniul legii, iar nu de nivel constituțional și, prin urmare, nu se încalcă nici o prevedere din Legea fundamentală.

Având cuvântul în replică, reprezentantul autorului excepției precizează că Statutul funcționarilor publici nu este o lege, ci un ansamblu de norme juridice. Se mai arată că neconstituționalitatea textului de lege criticat este invocată în raport cu prevederile Constituției, iar nu cu dispozițiile Legii nr. 188/1999. Se mai consideră că legea penală nu poate constitui o normă juridică referitoare la Statutul funcționarilor publici.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 iulie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 3.220/1999, **Curtea Supremă de Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 din Codul penal**, excepție ridicată de Alexandru Mic, prin apărător.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că de la data intrării în vigoare a Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, care la art. 2 (alin. 1) prevede că „*Funcționar public*” este persoana numită într-o funcție publică”, dispozițiile art. 147 din Codul penal, prin care este explicat înțelesul termenilor *funcționar public* alin. (1) și *funcționar* (alin. 2), nu mai sunt constituționale, deoarece derogă de la Legea nr. 188/1999, lege organică, fiind astfel încălcate prevederile art. 72 alin. (3) lit. i) din Constituție. Textul de lege menționat este considerat neconstituțional și în raport cu prevederile art. 134 alin. (1) din Constituție. Se apreciază că subiect al infracțiunilor de serviciu, în special al infracțiunii de luare de mită, nu poate fi decât funcționarul public, iar nu și funcționarul, așa cum este definit prin art. 147 alin. 2 și cum se prevede în art. 254 din Codul penal. Este invocat ca argument Codul penal de la 1936, care prevedea că infracțiunea de luare de mită nu putea fi săvârșită decât de un funcționar public.

Curtea Supremă de Justiție — Secția penală, exprimându-și opinia, consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Se arată că explicarea termenilor *funcționar public* și *funcționar*, dată prin art. 147 alin. 1 și, respectiv, alin. 2 din Codul penal în vigoare, își are corespondentul în art. 183 pct. 4 din Codul penal de la 1936, care prevedea că „*Funcționar public este acela care exercită, în mod voluntar sau obligatoriu, permanent sau tem-*

parar, în serviciul Statului, comunei sau instituțiilor publice dependente, oricare ar fi modul lor de administrare, o funcție sau o însărcinare, de orice natură, fie chiar electivă, retribuită sau nu și indiferent de chipul în care a fost investit“. Se mai consideră că dispozițiile art. 147 din Codul penal au aplicabilitate restrânsă în domeniul unor activități infracționale comise de o anumită categorie de persoane din servicii de interes public sau cu însărcinări în serviciul unor alte persoane juridice, așa încât nu pot contraveni nici art. 72 alin. (3) lit. i) din Constituție și nici altor norme din Legea fundamentală, după cum nu contravin nici Legii privind Statutul funcționarilor publici. De asemenea, se arată că această lege organizează funcția publică în plan socioeconomic și juridic, cuprinzând dispoziții normative de principiu din alte domenii ale dreptului, iar art. 69 al cap. VIII, privitor la *Sancțiunile disciplinare și răspunderea funcționarilor publici*, face trimitere la legea penală pentru angajarea răspunderii penale în cazul infracțiunilor săvârșite în timpul serviciului sau în legătură cu atribuțiile funcției publice de către funcționarul public.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 din Codul penal este neîntemeiată. Se invocă jurisprudența Curții Constituționale (menționându-se în acest sens Decizia nr. 35/1994 rămasă definitivă prin Decizia nr. 108/1994, Decizia nr. 130/1994 rămasă definitivă prin Decizia nr. 28/1995, Decizia nr. 81/1996 rămasă definitivă prin Decizia nr. 76/1997), prin care s-a statuat că reglementările referitoare la noțiunile *funcționar public* și *funcționar*, inclusiv cele legate de infracțiunile săvârșite de persoanele care îndeplinesc aceste funcții, sunt de nivelul legii. Reglementarea răspunderii penale pentru infracțiunile de serviciu sau în legătură cu serviciul atât a funcționarilor publici, cât și a funcționarilor, nu poate fi considerată ca fiind neconstituțională atâta vreme cât reglementările privitoare la noțiunile de funcționar public și funcționar, inclusiv incriminările care presupun o astfel de calitate a subiectului activ, sunt caracterizate prin Constituție ca ținând de domeniul legii. De asemenea, se arată că textul de lege criticat nu contravine nici prevederilor art. 134 alin. (1) din Constituție. În finalul opiniei exprimate de Guvern se precizează că atât Codul penal, cât și Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici sunt legi organice, iar neconcordanța dintre art. 147 din Codul penal și dispozițiile Legii nr. 188/1999, invocată de autorul excepției, nu ridică o problemă de ordin constituțional, ci o problemă de interpretare a legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile autorului excepției, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul acestei excepții îl constituie dispozițiile art. 147 din Codul penal, care au următorul cuprins: „*Prin «funcționar public» se înțelege orice persoană care exercită*

permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145.

Prin «funcționar» se înțelege persoana menționată în alin. 1, precum și orice salariat care exercită o însărcinare în serviciul unei alte persoane juridice decât cele prevăzute în acel alineat.“

Criticile de neconstituționalitate vizează încălcarea prin dispozițiile legale menționate a prevederilor constituționale cuprinse în art. 72 alin. (3) lit. i), referitoare la Statutul funcționarilor publici, precum și a celor cuprinse în art. 134 alin. (1), referitoare la economia de piață, texte care au următorul conținut:

— Art. 72 alin. (3): „*Prin lege organică se reglementează:*
[...]

i) *statutul funcționarilor publici;*“;

— Art. 134 alin. (1): „*Economia României este economie de piață.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu pot fi primite criticile referitoare la încălcarea prin dispozițiile art. 147 din Codul penal a prevederilor art. 72 alin. (3) lit. i) din Constituție, referitoare la obligativitatea reglementării prin lege organică a statutului funcționarilor publici, deoarece Codul penal este, de asemenea, o lege organică, potrivit art. 72 alin. (3) lit. f) din Legea fundamentală (reglementând „*infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora*“). Așa fiind, sub acest aspect cerința constituțională este respectată de dispozițiile legale criticate.

Pe de altă parte, Curtea constată că reglementările privitoare la noțiunile *funcționar public* și *funcționar*, precum și cele privitoare la infracțiunea de luare de mită sunt de nivelul legii, iar nu de nivel constituțional, astfel încât este de atributul exclusiv al legiuitorului să determine conținutul acestor noțiuni. În acest sens Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii (de exemplu, Decizia nr. 130 din 16 noiembrie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 2 august 1995) asupra excepției de neconstituționalitate având ca obiect aceleași dispoziții legale (art. 147 din Codul penal), respingând, ca vădit nefondată, excepția. Prin această decizie Curtea a subliniat că reglementările legale referitoare la noțiunea *funcționar* sunt de nivelul legii. O argumentare similară a fost exprimată de Curte și prin Decizia nr. 81 din 15 iulie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 10 septembrie 1997, în considerentele căreia se precizează, de asemenea, că „Extinderea răspunderii penale pentru faptele de corupție și la alți salariați din cadrul societăților comerciale, prin Legea nr. 65/1992, nu poate fi considerată neconstituțională atâta vreme cât reglementările privitoare la noțiunile de «funcționar» și «alți salariați», inclusiv incriminările care presupun o astfel de calitate a subiectului activ nemijlocit, sunt caracterizate prin Constituție ca ținând de domeniul legii“.

În susținerea excepției de neconstituționalitate respinse prin deciziile menționate autorii au invocat, ca și în cauza de față, dispozițiile art. 134 alin. (1) din Constituție, referitoare la economia de piață, pentru a se demonstra că nu poate fi subiect activ al infracțiunii de luare de mită decât funcționarul public, iar nu orice funcționar, astfel cum acesta este caracterizat prin art. 147 alin. 2 din Codul penal. Din această perspectivă reglementarea răspunderii penale pentru infracțiunile de serviciu sau în legătură cu serviciul, atât pentru funcționarii publici, cât și pentru ceilalți funcționari, nu poate fi considerată ca fiind neconstituțională, atâta timp cât reglementările privind noțiunile *funcționar public* și *funcționar*, inclusiv incriminările care presupun o astfel de calitate a subiectului activ, sunt rezervate prin Constituție domeniului legii.

Curtea reține că atât soluția adoptată, cât și considerentele deciziilor amintite își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pe de altă parte, Curtea constată că prevederea constituțională cuprinsă în art. 134 alin. (1) („*Economia României este economie de piață.*”), invocată în motivarea

excepției, nu are nici o legătură cu problema constituționalității sau a neconstituționalității dispozițiilor art. 147 din Codul penal (care definesc înțelesul termenilor *funcționar public* și *funcționar*, înțeles specific numai pentru legea penală, potrivit art. 140 din Codul penal).

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA,

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 din Codul penal, excepție ridicată de Alexandru Mic în Dosarul nr. 3.220/1999 al Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 259

din 5 decembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997 privind regimul accizelor și al altor impozite indirecte, cu modificările ulterioare

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997 privind regimul accizelor și al altor impozite indirecte, aprobată și modificată prin Legea nr. 196/1998, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/1998, excepție ridicată de Societatea Comercială „Aseas International” — S.A. din București în Dosarul nr. 19.246/1999 al Judecătoria Sectorului 1 București, având ca părți pe autorul excepției și Garda Financiară București.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 21 noiembrie 2000 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 28 noiembrie 2000 și apoi la 5 decembrie 2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 19.246/1999, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997 privind regimul accizelor și al altor impozite indirecte, aprobată și modificată prin Legea nr. 196/1998, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/1998**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Aseas International” — S.A. din București într-o cauză civilă având ca obiect judecarea plângerii formulate de autorul excepției împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/1998, aprobată prin Legea nr. 148/1999, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 74/1999, sunt neconstituționale pentru următoarele motive:

— Art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/1998 contravine dispozițiilor art. 41 alin. (7) și (8), precum și celor ale art. 135 alin. (6) din Constituție, deoarece „instituie prezumția provenienței ilicite a unor mărfuri dacă documentele de livrare se găsesc în același vehicul cu marfa în discuție”.

— Deoarece regimul accizelor pentru unele produse a fost reglementat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/1997, Guvernul a încălcat dispozițiile art. 114 alin. (4) din Constituție, care prevăd că ordonanțele de urgență se adoptă numai în cazuri excepționale.

— Prevederile legale criticate sunt contrare dispozițiilor art. 134 din Constituție, deoarece „instituie un centralism, o etatizare și o hiperstrangulare a comerțului, inventându-se

sisteme de planificare și aprobare de către autoritățile statului până la nivelul circulației unei lăzi cu sticle de băuturi alcoolice sau a unor formulare tipizate“.

Judecătoria Sectorului 1 București, exprimându-și opinia, consideră că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/1998, aprobată și modificată prin Legea nr. 148/1999, sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 138 alin. (1) și ale art. 114 alin. (4) din Constituție. Se apreciază că nu se justifică reglementarea accizelor și a altor impozite indirecte pe calea ordonanței de urgență, avându-se în vedere că, potrivit art. 114 alin. (4) din Constituție, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în cazuri excepționale.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate în raport cu dispozițiile art. 134 din Constituție, instanța de judecată consideră că excepția este neîntemeiată.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, consideră că excepția este neîntemeiată. În legătură cu existența „cazului excepțional“ de care depinde adoptarea de către Guvern a ordonanței de urgență, se arată că aceasta reprezintă o situație de fapt, pe care, în mod succesiv, Guvernul și Parlamentul o vor aprecia. Și sub celelalte aspecte ale criticii de neconstituționalitate excepția este, în opinia președintelui Camerei Deputaților, neîntemeiată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază, de asemenea, că excepția de neconstituționalitate este nefondată, deoarece din motivarea excepției nu rezultă că se pun probleme de neconstituționalitate, ci de aplicare a actelor normative invocate de autorul excepției. În aceste condiții competența de soluționare revine instanței de judecată. Guvernul precizează totodată că ordonanțele criticate au fost emise în temeiul art. 114 din Constituție, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/1998 a fost aprobată prin lege.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților și al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997 privind regimul accizelor și al altor impozite indirecte, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Aseas International“ — S.A. din București în Dosarul nr. 19.246/1999 al Judecătoriei Sectorului 1 București. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Aseas International“ — S.A. din București are ca obiect prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997 privind regimul accizelor și al altor impozite indirecte, aprobată și modificată prin Legea nr. 196/1998, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/1998.

Examinând excepția, Curtea Constituțională constată că, potrivit art. 57 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 27/2000 privind regimul produselor supuse accizelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 31 ianuarie 2000, se abrogă prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/1997 privind regimul accizelor și al altor impozite indirecte, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 29 decembrie 1997, aprobată și modificată prin Legea nr. 196/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 417 din 5 noiembrie 1998, cu modificările și completările ulterioare.

Întrucât excepția de neconstituționalitate a fost ridicată la 30 martie 2000, dată la care dispozițiile legale criticate nu mai erau în vigoare, instanța de judecată avea obligația să constate că acestea sunt abrogate și, pe cale de consecință, să respingă excepția ca fiind inadmisibilă, în temeiul art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit cărora: „(1) Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei. [...] (6) Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța o respinge printr-o încheiere motivată, fără a mai sesiza Curtea Constituțională.“

Așa fiind, Curtea urmează să respingă excepția, ca fiind inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind modificarea și completarea Normelor metodologice pentru aplicarea Legii petrolului nr. 134/1995, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.265/1996

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Normele metodologice pentru aplicarea Legii petrolului nr. 134/1995, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.265/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 2 decembrie 1996, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 64 va avea următorul cuprins:

„Art. 64. — (1) Exploatarea sistemului național de transport al petrolului se realizează de către unitățile specializate, persoane juridice, care se organizează și funcționează potrivit legislației în vigoare, în baza unui acord petrolier încheiat cu Agenția Națională pentru Resurse Minerale, denumite în continuare *transportator comun*.

(2) Transportatorul comun are obligația să presteze servicii de transport al petrolului în condiții egale pentru toți producătorii și furnizorii, persoane fizice sau juridice, care solicită aceasta, în mod nediscriminatoriu și în condiții de totală transparență, în baza unor tarife stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale.“

2. După articolul 64 se introduc articolele 64¹, 64² și 64³ cu următorul cuprins:

„Art. 64¹. — (1) Agenția Națională pentru Resurse Minerale va concesiona exploatarea sistemului național de transport al petrolului către o unitate specializată de transport al petrolului, care:

a) nu este controlată de nici o persoană fizică sau juridică angajată în mod direct sau indirect în activități de producție, prelucrare, rafinare sau comercializare a petrolului în România prin deținerea de acțiuni sau pachete de acțiuni ori altă formă de exercitare a controlului printr-un contract de management sau de administrație sau în alt mod ce ar putea fi rezonabil considerat ca determinant al unui conflict de interese ce poate pune în pericol prevederea de transparență și nediscriminare a serviciilor de transport al petrolului prestate;

b) nu este controlată simultan de persoane fizice sau juridice care dețin controlul sau sunt capabile să exercite controlul asupra persoanelor fizice sau juridice menționate la lit. a) prin deținerea de acțiuni sau pachete de acțiuni ori altă formă de deținere a controlului sau în alt mod ce ar putea fi considerat ca determinant al unui conflict de interese ce poate pune în pericol prevederea de transparență și nediscriminare a serviciilor de transport al petrolului prestate.

(2) Unitatea specializată nu se va angaja în mod direct sau indirect în activități de producție, prelucrare, rafinare sau comercializare a petrolului, inclusiv prin deținerea de acțiuni sau pachete de acțiuni ori printr-un contract de management în care sunt implicate oricare dintre persoanele prevăzute la alin. (1) sau în alt mod ce ar putea fi rezonabil considerat ca determinant al unui conflict de interese ce poate pune în pericol operarea nediscriminatorie de către transportatorul comun.

(3) În cazurile în care situațiile prevăzute la alin. (1) sau (2) apar ulterior încheierii acordului petrolier, acesta va fi

reziliat în condițiile prevăzute în Legea petrolului nr. 134/1995, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 64². — (1) Transportatorul comun va elabora anual sau ori de câte ori este cazul norme tehnice și proceduri specifice referitoare la modul în care desfășoară servicii de transport al petrolului pentru clienți, precum și pentru accesul la sistemul național de transport al petrolului, în vederea asigurării exploatării normale, transparente și nediscriminatorii a acestuia, care vor fi supuse spre avizare Agenției Naționale pentru Resurse Minerale.

(2) Transportatorul comun va face publică capacitatea disponibilă estimată pentru următorul an calendaristic, dar nu mai târziu de data de 31 octombrie a fiecărui an, specificând graficele și rutele propuse pentru acest disponibil. Identitatea, posibilele rute, precum și cantitățile solicitate de către clienții anteriori și/sau de potențialii solicitanți sunt considerate date cu caracter confidențial.

(3) Solicitățile pentru servicii de transport al petrolului vor fi înaintate către transportatorul comun nu mai târziu de data de 30 noiembrie a fiecărui an. În aceste solicitări vor fi precizate volumul, specificațiile calitative ale petrolului transportat, graficul dorit și punctele de predare-primire și livrare. Solicitanții vor putea propune maximum trei variante de transport al petrolului, cu specificarea priorității pe care o acordă fiecăreia dintre aceste variante.

(4) Transportatorul comun va analiza toate solicitările primite și va decide înainte de data de 30 noiembrie a fiecărui an, conform condițiilor și procedurilor stabilite la alin. (1), dacă aprobă sau nu aprobă cererile primite. Decizia incluzând opțiunile selectate în mod corect și nediscriminatoriu, cu motivarea acestora, se va notifica în scris fiecărui solicitant. În caz de refuz decizia se motivează și se comunică în scris.

(5) Contractele de transport al petrolului se vor încheia de transportatorul comun cu solicitanții aprobați, în termen de 5 zile lucrătoare de la notificare. Contractul-cadru de transport al petrolului va fi aprobat anual de Agenția Națională pentru Resurse Minerale.

(6) Alte solicitări de transport al petrolului pentru capacități disponibile se pot înainta oricând și se vor rezolva în ordinea calendaristică a depunerii acestora, în limita capacității rămase disponibile, în aceleași condiții ca și aprobările inițiale.

Art. 64³. — (1) Transportatorul comun nu va fi obligat să presteze servicii de transport al petrolului atunci când:

a) nu există capacitate disponibilă în conductele sistemului național de transport al petrolului, în raport cu programul de transport al petrolului și cu rutele solicitate. În cazul în care nu există suficientă capacitate disponibilă pentru a transporta întreaga cantitate solicitată, transportatorul comun va informa solicitantul, iar acesta va putea să își ajusteze cererea în mod corespunzător;

b) există considerente de ordin tehnic, operațional sau de siguranță, care ar putea afecta exploatarea sistemului național de transport al petrolului prin conducte;

c) calitatea petrolului solicitat să fie transportat nu respectă:

— specificațiile de calitate corespunzătoare pentru conductele sistemului național de transport al petrolului;

— specificațiile de calitate ale transporturilor de petrol contractate;

— calitatea transporturilor de petrol solicitate, cărora li s-a acordat un nivel mai înalt de prioritate în cadrul cererii;

d) capacitatea disponibilă este necesară în vederea îndeplinirii unor obligații pentru prestarea unor servicii publice de către transportatorul comun, conform legislației în vigoare;

e) solicitantul nu și-a îndeplinit obligațiile financiare față de transportatorul comun cu privire la serviciile de transport al petrolului prestate anterior și nu prezintă garanții sau siguranță cu privire la obligațiile de plată viitoare;

f) solicitantul a contractat cu mai mult de 10% din capacitatea efectiv utilizată pe parcursul anului anterior și nici nu prezintă garanții financiare pentru cantitățile solicitate.

(2) Orice refuz al transportatorului comun de a presta servicii de transport al petrolului va fi motivat în mod corespunzător și transmis în scris către solicitant și către Agenția Națională pentru Resurse Minerale. Solicitantul va avea dreptul de a face apel către Agenția Națională pentru Resurse Minerale referitor la refuzul transportatorului comun, a cărui soluționare se va face printr-o procedură care va fi stabilită de Agenția Națională pentru Resurse Minerale. De asemenea, Agenția Națională pentru Resurse Minerale poate analiza, din proprie inițiativă, cazurile de refuz de prestare de servicii de către transportatorul comun.

(3) Transportatorul comun nu este obligat, în cazul în care nu există capacitate disponibilă, să facă să existe sau să modifice în vreun fel capacitatea sistemului național de transport al petrolului prin conducte, pentru a asigura cererea solicitanților.“

3. După articolul 66 se introduce articolul 66¹ cu următorul cuprins:

„Art. 66¹. — (1) Evidențele și rapoartele anuale privind activitatea desfășurată de transportatorul comun, referitoare la exploatarea sistemului național de transport al petrolului, se vor audita, în condițiile legii, și se vor transmite Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, împreună cu orice alte informații și date solicitate de Agenția Națională pentru Resurse Minerale.

(2) Transportatorul comun nu va divulga către terțe părți nici o informație confidențială obținută ca urmare a serviciilor de transport al petrolului prestate clienților săi și nici nu va folosi informațiile confidențiale în favoarea unuia dintre clienții săi în detrimentul altor clienți.

(3) Reprezentanții și personalul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sunt obligați să păstreze confidențialitatea datelor și a informațiilor comerciale prezentate de transportatorul comun și/sau de clienți, cu excepția celor necesare în vederea îndeplinirii sarcinilor agenției.“

4. Articolul 68 va avea următorul cuprins:

„Art. 68. — În vederea exploatării în condiții de siguranță a sistemului național de transport al petrolului se interzice, cu excepția cazurilor de forță majoră, întreruperea alimentării cu energie electrică, a legăturilor telefonice sau de radiocomunicații și a transportului feroviar.“

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

p. Ministrul industriei și comerțului,
Constantin Isbășoiu,
secretar de stat

p. Ministrul transporturilor,
Adrian Gheorghe Marinescu,
secretar de stat

Președintele Agenției Naționale
pentru Resurse Minerale,
Mihail Ianăș

București, 20 decembrie 2000.
Nr. 1.363.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind trecerea unor imobile din domeniul public al statului și din administrarea Muzeului Civilizației Populare Tradiționale „Astra“ Sibiu în domeniul public al județului Sibiu și în administrarea Bibliotecii Județene „Astra“ Sibiu

În temeiul dispozițiilor art. 107 din Constituția României și ale art. 9 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă trecerea din domeniul public al statului și din administrarea Muzeului Civilizației Populare Tradiționale „Astra“ Sibiu a imobilelor situate în municipiul Sibiu, str. George Barițiu nr. 5, județul Sibiu, identificate potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta

hotărâre, în domeniul public al județului Sibiu și în administrarea Bibliotecii Județene „Astra“ Sibiu.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilelor transmise potrivit art. 1 se va face în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, pe bază de protocol

încheiat între părțile interesate, la valoarea de inventar de la data transmiterii.

Art. 3. — Patrimoniul Muzeului Civilizației Populare Tradiționale „Astra” Sibiu se diminuează cu valoarea de

inventar a bunurilor de la data transmiterii, iar patrimoniul Bibliotecii Județene „Astra” Sibiu se mărește în mod corespunzător cu aceeași valoare.

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Ministrul culturii,
Ion Caramitru

p. Ministrul finanțelor,
Valentin Lazea,
secretar de stat

p. Ministrul funcției publice,
Marian Pârjol,
secretar de stat

București, 20 decembrie 2000.
Nr. 1.364.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilelor transmise din domeniul public al statului și din administrarea Muzeului Civilizației Populare Tradiționale „Astra” Sibiu în domeniul public al județului Sibiu și în administrarea Bibliotecii Județene „Astra” Sibiu

Denumirea imobilelor	Caracteristicile tehnice ale imobilelor	Adresa imobilelor	Terenul	Persoana juridică de la care se transmit imobilele	Persoana juridică la care se transmit imobilele
I. Clădire: — demisol — parter — 2 niveluri — mansardă	I. Suprafața desfășurată = 2.970 m ² : — demisol = 594 m ² — parter = 594 m ² — etaj I = 594 m ² — etaj II = 594 m ² — mansardă = 594 m ²	Municipiul Sibiu, str. George Barițiu nr. 5, județul Sibiu	Suprafața terenului = 1.429 m ²	Muzeul Civilizației Populare Tradiționale „Astra” Sibiu	Biblioteca Județeană „Astra” Sibiu
II. Clădire (depozit de carte): — parter — 2 niveluri	II. Suprafața desfășurată = 500 m ² : — parter = 166,60 m ² — etaj I = 166,60 m ² — etaj II = 166,60 m ²				

DECIZII ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI

CONSILIUL CONCURENȚEI

DECIZIA Nr. 474

din 17 octombrie 2000

cu privire la concentrarea economică AB Volvo/Renault Vehicules Industriels — S.A.

Președintele Consiliului Concurenței,

în baza Decretului nr. 316 din 25 iulie 1996 privind numirea membrilor Consiliului Concurenței și având în vedere:

1. prevederile Legii concurenței nr. 21/1996;
2. prevederile Regulamentului de organizare, funcționare și procedură al Consiliului Concurenței;
3. prevederile Regulamentului privind autorizarea concentrărilor economice;
4. Instrucțiunile cu privire la definirea pieței relevante în scopul stabilirii unei părți substanțiale de piață;
5. Notificarea concentrării economice dintre firma AB Volvo și Renault Vehicules Industriels — S.A., înregistrată la Consiliul Concurenței cu nr. RS 209 din 2 august 2000;
6. actele și lucrările din Dosarul cauzei nr. RS 209 din 2 august 2000;

7. Nota Departamentului de bunuri industriale cu privire la concentrarea economică notificată, luând în considerare că:

- tranzacția constă în schimbul participației deținute de Renault — S.A. la Renault Vehicules Industriels — S.A. — respectiv 100% din capitalul social și drepturile de vot — contra unei participații la capitalul social al Societății Comerciale AB Volvo, corespunzând cu 15% din drepturile de vot și capitalul social al acesteia;
- operațiunea de concentrare are loc pe plan internațional cu implicații în domeniul construcției de camioane și autobuze;
- concentrarea economică este supusă Reglementării nr. 4.064/1989 și a fost notificată către Comisia Europeană;
- piețele produselor sunt definite ca fiind piața camioanelor și piața autobuzelor;
- firma AB Volvo nu este prezentă pe piața românească de autobuze, iar Renault Vehicules Industriels — S.A. nu produce autobuze, deci această piață nu va fi afectată de concentrare;
- în ultimii ani atât firma AB Volvo, cât și Renault Vehicules Industriels — S.A. au vândut un număr semnificativ de camioane în România, deci această piață este afectată de concentrarea economică;
- din punct de vedere al Legii concurenței nr. 21/1996, piața relevantă afectată de concentrarea economică notificată este piața camioanelor grele pe teritoriul României;
- după concentrare segmentul de piață deținut de firma AB Volvo crește cu 1,26%, devenind 44,35%;
- firma AB Volvo deține putere de piață, care se consolidează ca urmare a realizării concentrării, fără a afecta însă mediul concurențial normal pe piața românească a camioanelor grele, ia următoarea decizie:

Art. 1. — Se autorizează operațiunea de concentrare economică în conformitate cu dispozițiile art. 51 alin. (1) lit. b) din Legea concurenței nr. 21/1996.

Art. 2. — Taxa de autorizare prevăzută la art. 33 alin. (2) din Legea concurenței nr. 21/1996 este de 775.862.000 lei și se va vira în termen de 30 de zile de la data prezentei decizii, cu ordin de plată tip trezorerie, la bugetul de stat, către Trezoreria sectorului 1, în contul 361280051300, deschis la Banca Națională a României — Sucursala Municipiului București, cu mențiunea „Taxă de autorizare — concentrare economică, conform Legii nr. 21/1996“. O copie de pe ordinul de plată va fi transmisă neîntârziat Consiliului Concurenței.

Art. 3. — Decizia va fi publicată în termen de 15 zile de la comunicare în Monitorul Oficial al României, Partea I, pe cheltuiala firmei AB Volvo.

Art. 4. — Nerespectarea măsurilor stabilite prin prezenta decizie atrage sancționarea conform art. 56 lit. d) din Legea concurenței nr. 21/1996.

Art. 5. — Prezenta decizie intră în vigoare la data comunicării.

Art. 6. — Decizia Consiliului Concurenței poate fi atacată în termen de 30 de zile de la comunicare la Curtea de Apel — Secția contencios administrativ.

Art. 7. — Această decizie este adresată:

Societății Comerciale: Aktiebolaget Volvo
Sediul social: SE.405 08 Goeteborg, Sweden

Număr de înregistrare RC: 556012.5790

Prin împuternicit:

Nestor Nestor S.P.A.
municipiul București,
str. Aviator Zorileanu nr. 39

p. PREȘEDINTELE CONSILIULUI CONCURENȚEI,

IOAN BUDA

CONSILIUL CONCURENȚEI

DECIZIA Nr. 475

din 17 octombrie 2000

cu privire la concentrarea economică Gaad Invest International — S.R.L./Sârme și Cabluri Hârșova

Președintele Consiliului Concurenței,

în baza Decretului nr. 316 din 25 iulie 1996 privind numirea membrilor Consiliului Concurenței și având în vedere:

1. prevederile Legii concurenței nr. 21/1996;
2. prevederile Regulamentului de organizare, funcționare și procedură al Consiliului Concurenței;
3. prevederile Regulamentului privind autorizarea concentrărilor economice;
4. Instrucțiunile cu privire la definirea pieței relevante în scopul stabilirii unei părți substanțiale de piață;
5. Notificarea concentrării economice dintre Societatea Comercială „Gaad Invest International” — S.R.L. Constanța și Societatea Comercială „Sârme și Cabluri” — S.A. Hârșova, înregistrată la Consiliul Concurenței cu nr. RS 235 din 31 august 2000;

6. actele și lucrările din Dosarul cauzei nr. RS 235 din 31 august 2000;

7. Nota Departamentului de bunuri industriale cu privire la concentrarea economică notificată, luând în considerare că:

- tranzacția constă în achiziționarea de către Societatea Comercială „Gaad Invest International” — S.R.L. de la Fondul Proprietății de Stat a pachetului de acțiuni reprezentând 99,976% din capitalul social al Societății Comerciale „Sârme și Cabluri” — S.A. Hârșova;

— concentrarea economică notificată este o dobândire a controlului direct prin cumpărarea de acțiuni, cu cifră de afaceri în România de peste 25 miliarde lei, în consecință notificabilă conform art. 16 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996;

— piețele produselor sunt definite ca fiind: piața cablurilor din oțel, piața sârmelor din oțel trase la rece, piața plaselor împletite, piața cuielor,

având în vedere că:

— pe piața sârmelor din oțel Societatea Comercială „Sârme și Cabluri” — S.A. Hârșova deține o cotă de 0,5%, această piață nu va fi afectată de concentrare;

— pe piața cuielor Societatea Comercială „Sârme și Cabluri” — S.A. Hârșova deține o cotă de 0,5%, această piață nu va fi afectată de concentrare;

— pe piața cablurilor din oțel Societatea Comercială „Sârme și Cabluri” — S.A. Hârșova deține o cotă de 6%;

— pe piața plaselor împletite Societatea Comercială „Sârme și Cabluri” — S.A. Hârșova deține o cotă de 15%;

— în momentul analizei produsele au fost destinate în exclusivitate pieței interne, se consideră că piața geografică este teritoriul României;

— piețele relevante afectate de concentrarea economică notificată sunt piața cablurilor și piața plaselor împletite, pe teritoriul României;

— după concentrare segmentele de piață deținute de Societatea Comercială „Sârme și Cabluri” — S.A. Hârșova pentru cabluri (6%) și pentru plase împletite (15%) nu se modifică;

— piețele relevante au structuri oligopoliste pe care activează competitori puternici;

— ca urmare a realizării concentrării economice Gaad Invest International — S.R.L./Sârme și Cabluri Hârșova mediul concurențial normal pe piețele românești ale cablurilor din oțel și plaselor împletite nu va fi afectat,

ia următoarea decizie:

Art. 1. — Se autorizează operațiunea de concentrare economică, în conformitate cu dispozițiile art. 51 alin. (1) lit. b) din Legea concurenței nr. 21/1996.

Art. 2. — Taxa de autorizare prevăzută la art. 33 alin. (2) din Legea concurenței nr. 21/1996 este de 47.674.439 lei și se va vira, în termen de 30 de zile de la data prezentei decizii, cu ordin de plată tip trezorerie, la bugetul de stat, către Trezoreria Constanța, în contul 361280014300, deschis la Banca Națională a României — Sucursala Constanța, cu mențiunea „Taxă de autorizare — concentrare economică, conform Legii nr. 21/1996”. O copie de pe ordinul de plată va fi transmisă neîntârziat Consiliului Concurenței.

Art. 3. — Decizia va fi publicată în termen de 15 zile de la comunicare în Monitorul Oficial al României, Partea I, pe cheltuiala firmei „Gaad Invest International” — S.R.L.

Art. 4. — Nerespectarea măsurilor stabilite prin prezenta decizie atrage sancționarea conform art. 56 lit. d) din Legea concurenței nr. 21/1996.

Art. 5. — Prezenta decizie intră în vigoare la data comunicării.

Art. 6. — Decizia Consiliului Concurenței poate fi atacată în termen de 30 de zile de la comunicare la Curtea de Apel — Secția contencios administrativ.

Art. 7. — Această decizie este adresată:

Denumirea: Societatea Comercială „Gaad Invest International” — S.R.L.

Sediul social: municipiul Constanța, str. Alexandru cel Bun nr. 74

Număr J 13/3875/1994

de înmatriculare
la oficiul registrului
comerțului:

p. PREȘEDINTELE CONSILIULUI CONCURENȚEI,
IOAN BUDA

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro